

Cion bölcseinek jegyzőkönyvei **A Wikipédiából, a szabad enciklopédiából**

Cion bölcseinek jegyzőkönyvei a 20. század elején terjesztett antiszemita pamflet, amely bizonyítani kívánja az egész világra kiterjedő zsidó összeesküvést. Ismeretlen szerkesztők állították össze Maurice Joly szatirikus írásából (Alvilági párbeszéd Machiavelli és

Montesquieu között) és más fiktív szövegekből. Habár többszörös bizonyítást nyert, hogy a jegyzőkönyveknél hamisításról van szó, a világ antiszemita és az összeesküvés-elméletek hívei között még ma is sokan hisznek autentikusságában.

Tartalma

A Jegyzőkönyveket világméretű zsidó összeesküvés titkos dokumentumaiként adták ki. Ténylegesen ez több fiktív szöveg összeszerkesztése. A mintegy nyolcvan oldal hosszú szöveg 24 fejezetre oszlik, mindegyik egy állítólagos gyűlést reprezentál és egy fiktív beszéd formáját ölti, melyet egy zsidó vezető a „Cion bölcsei” egybegyűltjeinek mond el.

A névtelen beszélő elmagyarázza, hogyan tervez az állítólagos világ-zsidóság a különböző államok kormányzataiba behatolni és ezzel a világ feletti uralmat átvenni, melyet ő „erőszak-uralomnak” és „átfogó terrornak” ábrázol.[1] Többek között előadja:

„ A mi jelszavunk: - erőszak és megtévesztés. Politikai ügyekben csak az erőszak győzedelmeskedik, különösen ha az államférfiak számára fontos képességben van elrejtve. Az erőszak legyen az alapelv, a megtévesztés és ravaszság pedig a követendő irányvonal ama kormányok számára, melyek nem akarják koronáikat valamely új hatalom lábai elé helyezni. (1. jegyzőkönyv) [2]”

A francia forradalom jelszavát: „Liberté, Égalité, Fraternité” is állítólag a zsidók terjesztették el azzal a céllal, hogy a tömegek nyomására az állam igazi szabadságát és jólétét szétrombolják. A jelenben a zsidók önmagukat mint az elszegényített munkásság felszabadítóit tüntetik fel. Szocialisták, anarchisták és kommunisták állítólag az általuk szervezett „szabadkőműves páholyok hadserege”, mellyel ők „a munkásság számára az általános emberiség szolgálatát mímelnék”. A valóságban azonban a zsidók továbbra is gondoskodnának arról, hogy a munkásság állandóan éhezzen, így az legyengüljön és a tőkének még több hatalma lehessen felette, mint amit bármikor királyi hatalom a nemességnek adhatott volna.

„ Az ínség, valamint az ezáltal előidézett irigység és gyűlölet révén fogjuk mozgatni a tömegeket és az ő kezeikkel fogjuk elsöpörni mindazokat, akik akadályoznak utunkon. (3.jegyzőkönyv)[3]”

A világ feletti hatalom terveinek keresztülviteléhez a szöveg a fiktív összeesküvőknek nem engedi meg még azt sem, hogy visszariadjanak a háborúktól:

„Minden ellenszegülésre azzal kell tudnunk válaszolni, hogy annak az országnak szomszédaival, amely szembe merészel helyezkedni velünk, háborút viseltetünk az ellenszegülő ellen; ha pedig ezek a szomszédok megkockáztatnák, hogy közösen lépjenek fel velünk szemben, világháború kirobbantásával kell védekeznünk. (7. jegyzőkönyv) [4]”

Állítólag az antiszemitizmus is az ő céljaikat szolgálja

„Ha manapság egyes államok tiltakoznak ellenünk, ez csak a forma kedvéért, beleegyezésünkkel és utasításunkra történik, az ő antiszemitizmusukra ugyanis elengedhetetlenül szükségünk van az alsóbb rétegekhez tartozó testvéreink kézbentartásához.

(9. jegyzőkönyv)[5]"

A sajtószabadságot állítólag előbb ki kell használniuk a zsidóknak, míg meg nem szerzik az uralmat, azután pedig korlátozni kell a hatalmuk megszilárdítására és „nevelési” célok érdekében, hogy döntő befolyásra jussanak a szuverén nemzetállamok politikájára:

„ Az irodalom és az újságírás a legfontosabb nevelési tényezők közé tartozik és kormányunk ezért meg fogja szerezni az újságok túlnyomó részének tulajdonjogát. Ez semlegesíteni fogja a magánkézben lévő sajtó ártalmas befolyását és lehetővé teszi majd számunkra, hogy hatalmas befolyást gyakoroljunk a közvéleményre....Újságaink képviselni fognak minden lehetséges árnyalatot - lesznek közöttük arisztokrata, köztársaságpárti, forradalmi, sőt még anarchista lapok is -, természetesen csak addig, amíg az alkotmány érvényben van... Visnu hindu istenséghez hasonlóan száz kezük lesz, s ezek mindegyike rajta tartja majd az ujját a közvélemény különböző irányzatainak egyikén, a mi kívánságunknak megfelelően. (12. jegyzőkönyv)[6]"

Ezen az úton járva a zsidók beszönnék az egész társadalmat a spiclijeikkel, szolgálkikkal és segítőikkel, mellyel az tudatosan, vagy tudat alatt az ő uralmukat biztosítaná:

„ Ügynökeinket egyaránt fogjuk kiválasztani a magasabb és az alsóbb társadalmi rétegekből, a tisztviselők közül, akik szórakozással töltötték idejüket, a szerkesztők, nyomdatulajdonosok, és kiadók, könyvkereskedők, alkalmazottak és kereskedők, munkások, kocsisok, lakájok, stb. közül. (12. jegyzőkönyv)[7]"

Az államok feletti ellenőrzésnek egy további eszköze lenne aranyasztenderd, mely magával hozná majd a fizetési eszközök hiányát, a deflációt és a kormányzatokat arra kényszerítené, hogy államkölcsönökkel a zsidóknál eladósodjanak:

„ A kölcsönök Damoklész-kardjaként lógnak az uralkodók feje felett, akik ahelyett, hogy ideiglenes adót vetnének ki alattvalóikra, kinyújtott kézzel koldulni mennek a mi bankárainkhoz. (20. jegyzőkönyv) [8]"

Arra az esetre, ha a gójok (a nemzsidók zsidó megjelölése) kormányai ezt a gigantikus összeesküvést felfedeznék és ellenszegülnének a zsidók hatalmának, "szörnyű" terror eszköz bevetésére kerülne sor: ezek (bármily nevetségesnek tűnjék is ez ma) a földalatti vasutak. (Ilyenelyeket építettek éppen a „Jegyzőkönyvek” összeállításakor Londonban és Párizsban):

„ Önök azt mondhatnák, hogy a gójok fegyverrel a kezükben fognak nekünk jönni, ha idő előtt rájönnek arra, hogy valójában mi folyik körülöttük; ez ellen azonban Nyugaton oly szörnyű terror eszközünk van, melytől még a legbátrabbak is remegnek, - a földalatti helyiségek, a földalatti vasutak, azok a földalatti folyosók, amelyek még az idő elérézése előtt készen lesznek valamennyi világváros alatt s ahonnan ezeket a fővárosokat minden szervezetükkel és irattárakkal együtt a levegőbe fogjuk röpíteni. (9. jegyzőkönyv) [9]"

A Jegyzőkönyvek előtörténete

A szöveg mintájaként egy pamflet szolgált Dialogue aux enfers entre Machiavel et Montesquieu (Alvilági párbeszéd Machiavelli és Montesquieu között), mely a francia Maurice Joly írása, (1864-ban név nélkül jelent meg Genfben).[10] Ebben a fiktív párbeszédben Machiavelli és Montesquieu nem juttat a zsidóknak semmilyen szerepet, hanem sokkal inkább III. Napóleon francia császárt támadja Machiavelli alakján keresztül. Joly forrásaként e párbeszéd megírásához Eugène Sue, francia szerző Les Mystères du Peuple (1856) című munkája szolgált - mint azt Umberto Eco a Jegyzőkönyvek vizsgálatával kimutatta.

A Jegyzőkönyvek megformálásában szerepet játszott Hermann Goedsche német postahivatalnok és író szenzációt keltő regénye a Biarritz(1868) is. A regény beszámol egy a prágai temetőben tartott gyűlésről, ahol a világ meghódításának terve fejlődését beszélik meg Izrael 12 törzsének képviselői.

Ez a jelenet később, 1876-ban újra megjelenik egy orosz irományban, amely a Goedsche által leírt fiktív történetet mostmár valóságosként állítja be. Egy évvel még később ezek a beszédek felbukkantak Németországban, Franciaországban és Ausztriában. Egyes esetekben a beszédek egyetlen személyhez rendelték hozzá és „A rabbi beszédei” címmel adták ki.

1881-ben a Le Contemporain jobboldali katolikus újság Franciaországban leközölte a történetet valamelyest megváltoztatott formában, a 12 beszédet egyetlen egésszé átszerkesztve. A Le Contemporain közölte még, a híradás "Sir John Readcliff" angol diplomata hamarosan megjelenő könyvéből való; ez a név azonban Goedsche írói álneve volt.

A Jegyzőkönyvek szerzője és hamisítója pontosan máig sem ismert. Több szakértő gyanítja, hogy ő az Ohrana , a cári titkosrendőrség köreiben keresendő. Pjotr Ivanovics Racskovszkij (1853-1910), a a külföldi kérdésekkel foglalkozó párizsi részleg vezetője és asszisztense Matvej Golovinszki (1865-1920) állnak különös gyanú alatt, mint a Jegyzőkönyvek megírói, akik szándéka ezzel II. Miklós orosz cárt meggyőzni a liberalizmus káros voltáról.

Megelőző kutatások mindenesetre több szerzőre mutatnak rá, mintsem egyetlenre. Cesare G. De Michelis olasz irodalomtudós rekonstruálta a különféle orosz szöveg-változatok alapján az eredeti szöveget. Ebből adódik, hogy több szerző munkája a "Jegyzőkönyvek".

Történelmi múltja

1869-ben Oroszországban megjelent Osman-Bej írói álnév alatt a Kniga Kagala brosúra (magyarul : Kahal könyve). A szerző igazi neve Jakov Alekszandrovics (kb. 1825-1879), akinek mint hitéről áttértek a héber nyelv feltehetően anyanyelve volt.

A Kniga Kagala a „Jegyzőkönyvek” korábbi változatának lehetett a forrása, amely változat 1903 augusztusa és szeptembere között jelent meg a szentpétervári Znamia újságban.. Az a

változat, melyet végül világszerte elterjesztettek, mégis Szergej Nilusz (1862-1929): A nagy kicsinyben, avagy az Antikrisztus és az ördög közeledő uralma a Földön című könyve - mely 1905-ben jelent meg – második kiadásából származik.

A Jegyzőkönyveket Oroszországban a szószékekről olvasták fel. A viszonylag nagy feltűnés után csak kevés ember érdeklődött a szöveg iránt, melyről egyre többen belátták, hogy csupán egy összeesküvés-elmélet. Ez azonban az 1917-es októberi orosz forradalommal megváltozott a polgárháború ezt követő éveiben, amikor az ellenforradalmi a „fehérek” a „Jegyzőkönyveket” előhúzták, hogy így megértsék a számukra érthetetlen történeteket.

A balti német emigráns Alfred Rosenberg hozta őket Nyugat- és Középeurópába, mert remélték, hogy segítségével szervezkedni lehet a Bolsevikok ellen. Németországban megjelent Theodor Fritsch és Ludwig Müller von Hausen (Gottfried zur Beek írói álnév alatt) a fordítása, mely 22 kiadást ért meg 1938-ig. Az első kiadás 1920. januárjában jelent meg. Konstantin von Gebsattel, a Német népi véd- és dacsövetség titkos vezetője (akinek a „Jegyzőkönyvek” már 1919 márciusában rendelkezésére álltak) úgy nyilatkozott egy Heinrich Claßhoz írt levelében: „Hamisítvány-e, vagy sem, mindenesetre megfelel a valóságnak.”[11] A Völkischen Beobachter újságban megjelent Rosenberg részleges kiadása, valamint egy kommentált kiadás (előbb 1923-ban[12]), ami publicisztikai siker volt.

A Jegyzőkönyvek hatásával gyilkosságokat és merényleteket hoztak kapcsolatba a Weimari Köztársaságban. 1922-ben Pável Nyikolájevics Miljukov történész ,az orosz emigránsok legfontosabb vezetője lett ilyen merénylet célpontja. A gyilkosok - Pjotr Nyikolajevics Sabelszkij-Bork ésFjodor Viktorovics Winberg - azonban nem őt ölték meg, hanem Vlagyimir Nabokovot, aki Miljukovot védte. Még több figyelmet kapott ugyanebben az évben a Walther Rathenau-gyilkosság. Az ő gyilkosai a Jegyzőkönyvek közvetlen hatása alatt cselekedtek. Rathenau az antiszemita agitáció fő célpontja volt és „Cion bölcseinek egyikeként számított a 300 között, akik vele állítólag hatalomra jutottak”.[13]

Hitler a Mein Kampfban kijelentette, a Jegyzőkönyveknek muszáj igazaknak lenniük, mivel az általa zsidó újságnak tekintett Frankfurter Zeitung autenticitásukat megkérdőjelezte. Julius Streicher a Der Stürmer (Rohamozó) nevű propagandaújságában viszont egyenesen felmagasztalta azokat. Hitler sem szégyelte magát a jegyzőkönyvekben szereplő idézetet „Minden, ami júda népének hasznos, erkölcsös és hasznos” átformálva kölcsönözni: „Igaz az, ami a német népnek hasznos”. Cion bölcseinek jegyzőkönyvei a Nemzetiszocializmus alapvető szövegévé lettek. Norman Cohn brit történész találóan nevezte a Jegyzőkönyveket a „a népiért igazolásának”.

A Jegyzőkönyvek angol fordítása The Jewish Peril címen 1920. elején jelent meg a brit könyvpiacra. A Morning Post újság lekötölte a szöveget, de kétségbe vonta annak valódiságát. Miután a Time a könyvet előbb nagyon egyetértően fogadta, Philip Graves, a lap sokéves tudósítója 1921-ben Isztambulban hozzájutott Joly könyvének egy 1864-ből származó eredeti példányához és kiderítette a hamisítást.

Az USA-ban Henry Ford gyártulajdonos kiadta a The International Jew: The world's foremost

problem (A nemzetközi zsidó: a világ legfontosabb problémája) című könyvét. Ezt 16 nyelvre lefordították. Ezzel a Jegyzőkönyveket elterjesztették az egész világon; megjelent Franciaországban, Norvégiában, Dániában, Lengyelországban, Bulgáriában, Olaszországban, Görögországban és végül elérte Japánt, és Kínát is.

A Jegyzőkönyvek kiadó elleni, 1933 és 1935 közötti Bernben tartott bírósági perek nem segítettek. 1935 májusában a bírák ugyan a Jegyzőkönyveket plágiumnak és szidalmazó irodalmi műnek nyilvánították, pénzbüntetésre ítélték a kiadót, de ezt az ítéletet 1937 novemberében formai hibák alapján a fellebviteli bíróság törölte. Az alperes kártérítési igényét azonban elutasították a következő indoklással: „Aki legaljasabb fajtájú hecciratokat forgalomba hoz, annak magának kell viselnie az abból keletkező költségeket.” [14]

1938-ban a Muzulmán Testvéreknek egy konferenciáján (Iszlám parlamenterek konferenciája Palesztína érdekében) a "Jegyzőkönyvek" arab fordítását és Hitler "Mein Kampf" c. könyvét osztották szét. Ezzel kezdődött el a pamflet karrierje az iszlám világban.

Jelene

A második világháború vége óta a Jegyzőkönyvek Nyugat-Európa és Közép-Európa nyilvánossága elől eltűntek. Már csak kevés antiszemita hivatkozik manapság a Jegyzőkönyvekre. Egyikük Horst Mahler. Németországban a terjesztésük népuszításnak nevezett bűntényt jelent.

Az USA-ban Wal-Mart, a világ legnagyobb forgalmát lebonyolító vállalkozása 2004 januárjáig forgalmazta a Jegyzőkönyveket.[15]

Ezoterikus körökben létezik antiszemizmus, amelynek részben illegális publikációit a pult alól árulják, például Jan van Helsing A huszadik század titkos társaságai c. könyve (Jan Udo Holey írói álneve). Holey 1995-óta a háromkötetes munkában - melyet 1996-ban betiltottak, de addig és azután is még kelendő volt - terjesztette a Jegyzőkönyveket, ezúttal azonban ezoterikus-okkult interpretációban. Emellett a szélsőjobboldali összeesküvés-elméleteknek szinte valamennyi gonosztevőjét felsorolta: illuminátusok, szabadkőművesek, úrlények stb. Ebben a revizionista történelem-felfogásban Hitler „Cion bölcseinek” bábjaként jelenik meg. Vagyis így a zsidók maguk a felelősei a holocausztnak.

Stefan Erdmann ezoterikus író a „Jegyzőkönyvek” szövegét egy megvalósítandó új világrend bizonyítékaként kezeli és állítja, ezek „nem vonhatók kétségbe” sőt ezeket „nagyraoszt már meg is valósították”. Johannes Rothkranz teológus hasonlókat ír könyvében „A Cion bölcseinek jegyzőkönyvei - megvalósultak!”[16] Hunhír magyar honlap ugyanezt az állásfoglalást osztja, ("az első radikális portál") de összetéveszti Herzl Tivadar: "A zsidó világgyarmat programja"

című könyvét a "Jegyzőkönyvekkel". A jegyzőkönyvek valódiságának egyik "legerősebb érve" szerinte is a keletkezésük (1897) óta már valóságosan bekövetkezett események.[17]

Elterjedt a zsidók világhódító programjában való hit az arab és muzulmán országokban is az ottani antiszemiták útján. Ugyanakkor azonban a Jegyzőkönyvek leleplező kritikája mindaddig alig ismert.[18] 1970-ig az arab világban legkevesebb kilenc új kiadása jelent meg a Jegyzőkönyveknek. Ma a kiadások számát legkevesebb hatvanra becsülik. Az interneten is megtalálhatók a szövegek.

Fejszál Szaúd-Arábia királya a Jegyzőkönyvet ajándékba adta az állam vendégeinek, mint például Henry Kissingernek, Aldo Moronak vagy Michel Jobert francia külügyminiszternek.[19]

2002-ben Egyiptomban sugároztak egy TV sorozatot , mely a Jegyzőkönyvekre épült; 2004-ben követte ezt egy libanoni , a Hisbollah-hoz közel álló adó. Arab országokból származó példányokat nyomtattak ki a külföld számára idegen nyelven, többek közt Fekete-Afrika számára és olyan országok számára, ahol izraeli fejlődést segítő szervek tevékenykedtek. Eközben a szövegek számos feldolgozást értek meg: egy arab publicista úgy írja le őket, mint egy titkos cionista gyűlés jegyzőkönyveit, mely 1954-ben Budapesten volt megtartva; egy másik publicista pedig úgy minősíti mint az 1897-ben Bázelen megtartott első cionista világkongresszus protokolljait.[20]

2004-ben a Palesztin Nemzeti Hatóság kiadott egy történelemkönyvet a tizedikes iskolások számára. Ebben is tévesen az első bázeli cionista kongresszus határozataiként szerepelnek a Jegyzőkönyvek.[21] Nemzetközi tiltakozások eredményeképp egy új kiadást kellett megjelentetni , a Jegyzőkönyvekre való utalások nélkül.[22]

A Hamász a Chartája 32. fejezetében hivatkozik a Jegyzőkönyvekre. [23]

2005-ben a Frankfurter Kiállítás Irán részlegében a Jegyzőkönyvek-et az állami Iszlám Propaganda Szervezet kiadásában „Zsidó konspiráció” címmel kínálták eladásra anélkül, hogy a kiállítás vezetése vagy a rendőrség közbeavatkozott volna.

Cion bölcseinek jegyzőkönyvei az 1990-es évek közepén feltűnt Közép-Európában és Kelet-Európában is. Előtte megjelentek Afrikában és Délamerikában, Pakisztánban, Malayziában és Japánban. 2001-ben Németországban indexre került, mert az ifjúságot veszélyeztető irodalom . Az USA-ban az 1970-es években szélsőjobboldali csoportosulások (National States' Rights Party und die California Noontide Press) gondoskodtak az összeesküvés-teóriák terjedéséről. A szélsőjobb Militias valamint a szektás Nation of Islam ma is propagálják őket.

Richard Williamson a St. Pius X. Baráti Körnek a holokauszt tagadásáról hírhedt püspöke, prédikációiban és körleveleiben évtizedek óta hivatkozik a "Jegyzőkönyvekre", melyeket "Istentől küldötteknek" jelölt meg. A kör más képviselői is, maga az elhunyt alapító érsek Lefebvre is szívesen használták a "zsidó-szabadkőműves-ateista" világ-összeesküvés koncepcióját.[24]

Irodalom

- Will Eisner: Az összeesküvés. Umberto Eco előszavával, Budapest, Ulpius-ház, 2007
- Kiš, Danilo: Királyok és bolondok könyve (A holtak enciklopédiája. Budapest, 1990. 129–173.)
- Hadassa Ben-Itto: Die "Protokolle der Weisen von Zion" - Anatomie einer Fälschung. Aus dem Englischen von Helmut Ettinger ... [et al.], Aufbau-Verlag Berlin 1998 ISBN 3-351-02470-3
- Wolfgang Benz: Die Protokolle der Weisen von Zion. Die Legende von der jüdischen Weltverschwörung. C. H. Beck, München 2007 ISBN 9783406536137 oder ISBN 3406536131
- Eric Stephen Bronner : Ein Gerücht über die Juden. Die Protokolle der Weisen von Zion und der alltägliche Antisemitismus. Propyläen Verlag, Berlin 1999, ISBN 3549057806.
- Norman Cohn: Die Protokolle der Weisen von Zion. Der Mythos der jüdischen Weltverschwörung. Köln 1969, Kiepenheuer & Witsch, Neuauflage: Baden-Baden 1998, Elster Verlag, ISBN 3891512619. Originalausgabe: Warrant for Genocide: The Myth of the Jewish World Conspiracy and the „Protocols of the Elders of Zion“ New York 1966.
- Umberto Eco: Fiktive Protokolle, in: ders.: Im Wald der Fiktionen. Sechs Streifzüge durch die Literatur, München 1994, S. 155-184. Vorabdruck unter dem Titel: Eine Fiktion, die zum Albtraum wird. Die Protokolle der Weisen von Zion und ihre Entstehung, in: Frankfurter Allgemeine Zeitung vom 2. Juli 1994.
- Will Eisner: Das Komplott – Die wahre Geschichte der Protokolle der Weisen von Zion, als Comic („Graphic Novel“), DVA, Sept. 2005, ISBN 3-42105893-8. (Mit einer Einführung von Umberto Eco und einer Gegenüberstellung von Jolys Buch und den Protokollen.)
- Michael Hagemeister: Die „Protokolle der Weisen von Zion“ und der Basler Zionistenkongress von 1897, in: Heiko Haumann (Hg.): Der Traum von Israel. Die Ursprünge des modernen Zionismus, Weinheim 1998, S. 250-273
- Armin Pfahl-Traugher: Die Protokolle der Weisen von Zion. Der Nachweis der Fälschung und die tatsächliche Entstehungsgeschichte In: Judaica. Beiträge zum Verständnis des jüdischen Schicksals in Vergangenheit und Gegenwart 46. Jg. 1990, H. 1, S. 22-31
- Jeffrey L. Sammons (Hg): Die Protokolle der Weisen von Zion. Die Grundlage des modernen Antisemitismus. Eine Fälschung. Text und Kommentar. 2. Aufl. 2001. Wallstein, Göttingen 1998 ISBN 389244191x
- Michael Tilly: Die „Protokolle der Weisen von Zion“ und der Mythos der jüdischen Weltverschwörung In: Sachor. Beiträge zur jüdischen Geschichte 19, 2000, S. 67-75
- Cesare G. De Michelis: The Non-Existent Manuscript: a Study of the Protocols of the Sages of Zion, University of Nebraska Press, 2004 ISBN 0-8032-1727-7
- Cesare G. De Michelis: La giudeofobia in Russia, Bollati Boringhieri ed., Torino 2001
- Bernstein, H.: The Truth about "The Protocols of Zion"., New York 1971.
- Bernstein, H.: The History of a Lie, New York, 1928
- Burcev, V.: Protokoli Szionszkih mudrecov. Dokazannij podlog., Párizs, 1938
- Delevszkij, Ju.: Protokoli Szionszkih mudrecov. (Isztorija odnogo podloga)., Berlin, 1923
- Frankel, J.: Prophecy and Politics: Socialism, Nationalism and the Russian Jews (1862–1917), Cambridge, 1981

Kohn, N.: Warrant for Genocide. The Myth of the Jewish World Conspiracy and the Protocols of the Elders of Zion, London, 1970

Külső hivatkozások

Fritz-Bauer-Institut; Newsletter Nr. 15, Herbst 1998: Rainer Erb: „Die Protokolle der Weisen von Zion“. Rezension der Bücher von Ben-Itto, Cohn und Sammons

Rosa-Luxemburg-Bildungswerk: Hamburger Skripte 3, Juni 2002: Michael Weh: Gefährliche Fiktion: Die „Protokolle der Weisen von Zion“ (PDF; 179 kB)

Bayerischer Rundfunk: Die „Protokolle der Weisen von Zion“ - Eine antisemitische Hetzschrift und die Folgen

Nicole Heroven & Rochus Wolff: Geschichte einer Fälschung. Die "PdWvZ" als antisemitische Verschwörungstheorie in Gesellschaft und Presse der Weimarer Republik (Berlin 2000) (PDF; 443 kB)

Tobias Jaecker: Die hartnäckigste Lügengeschichte der Welt (9. November 2005)

Shoa.de: Die Protokolle der Weisen von Zion

Michael Hagemeister: The Protocols of the Elders of Zion: Between History and Fiction (2008) (PDF; 3,95 MB)

Göran Larsson: Die Macht einer Lüge. Fakten oder Fälschung: Die Protokolle der Weisen von Zion (PDF; 423 kB)

11 nyelvre lefordított jegyzőkönyv

A Cion bölcseinek jegyzőkönyvei magyar fordítása

A Cion bölcseinek jegyzőkönyvei irodalmi hamisítvány

Források

Ez a szócikk részben vagy egészben a(z) Protokolle der Weisen von Zion című német Wikipédia-szócikk fordításán alapul. A fordítás eredetijének szerzőit az eredeti cikk laptörténete sorolja fel.

↑ Jeffrey L. Sammons (kiadó), Cion bölcseinek jegyzőkönyvei. A modern antiszemitizmus alapjai. Hamisítvány. Szöveg és kommentár, Wallstein, Göttingen, 2. kiadás 2001., 27 – 115 o.; Idézetek 56 o.

↑ Sammons (Kiadó), A modern antiszemitizmus alapjai... , 34. o.

↑ Sammons (Kiadó), A modern antiszemitizmus alapjai... , 40. o

- ↑ Sammons (Kiadó), A modern antiszemitizmus alapjai... , 53. o
- ↑ Sammons (Kiadó), A modern antiszemitizmus alapjai... , 56. o
- ↑ Sammons (Kiadó), A modern antiszemitizmus alapjai... , 69. o.
- ↑ Sammons (Kiadó), A modern antiszemitizmus alapjai... , 91. o.
- ↑ Sammons (Kiadó), A modern antiszemitizmus alapjai... , 102. o.
- ↑ Wolfgang Benz: Cion bölcseinek jegyzőkönyvei A zsidó világ-összeesküvés legendája Beck, München 2007, 17. o.
- ↑ Dialogue aux enfers entre Machiavel et Montesquieu Beszélgetések Machiavelli és Montesquieu között az alvilágban. (Hozzáférés: 2010. január 29.)
- ↑ Uwe Lohalmot idézve: Völkischer Radikalismus : Die Geschichte des Deutschvölkischen Schutz- und Trutz-Bundes. 1919 – 1923(Népi radikalizmus. A Német népi véd- és dacsövetség története). Leibniz-Verlag, Hamburg 1970, S. 394, Anm. 8. ISBN 3-87473-000-X.
- ↑ Alfred Rosenberg: Die Protokolle der Weisen von Zion und die jüdische Weltpolitik.(Cion bölcseinek jegyzőkönyve és a zsidó világpolitika) Boepple (= Deutscher Volksverlag), München 1923, 160 oldal. (Deutscher Volksverlag, 1924; Deutscher Volksverlag 1933, 143 oldal; átdolgozta: Alfred Philipp, Hoheneichen-Verlag, 4. kiad. 1933; Hoheneichen-kiadó, 6. kiadás 1941)
- ↑ Ernst Piper: Alfred Rosenberg. Hitlers Chefideologe, Verlag Pantheon 2007, S.72.
- ↑ Norman Cohn: " Die Protokolle der Weisen von Zion" Der Mythos der jüdischen Weltverschwörung (Cion bölcseinek jegyzőkönyvei a zsidó világ-összeesküvés mítosza), Elster Verlag 1998, ISBN 3-89151-261-9, 236.o.
- ↑ <http://www.week.com/editorial/3218/7316/>
- ↑ Johannes Rothkranz: Die "Protokolle der Weisen von Zion" - erfüllt!, I. kötet (kétkötetes mű), Anton Schmid, Durach 2004 ISBN 3-938235-01-2.
- ↑ A Hunhír magyar honlap állítólagos legerősebb érve, 2008. január 4. (Hozzáférés: 2008. január 4.)
- ↑ Michael J. Friedman in: Les ondes de guinee
- ↑ The United States Holocaust Museum
- ↑ The United States Holocaust Museum
- ↑ Tarikh al-‘Alam al-Hadith wal-Mu’asir (A jelenkori modern világ történelme, tankönyv a 10. osztály számára); Noa Meridor(C.S.S): Israel still does not appear on maps in Palestinian textbooks, 16. April 2006, S. 13, 30, 31
- ↑ Analysis and Evaluation of the New Palestinian Curriculum; Reviewing Palestinian Textbooks and Tolerance Education Program Grades 5 & 10 by Israel/Palestine Center for Research and Information (IPCRI) Submitted to: The Public Affairs Office US Consulate General Jerusalem, July 2006, S. 17
- ↑ http://avalon.law.yale.edu/20th_century/hamas.asp
- ↑ Williamson